

Chương 12

Một Người Không Thể Nào Lường Được

Ăn nhà gỗ cao lớn, rộng rãi đầy đủ ánh sáng, cửa sổ thường hay mở tung, ngẩng đầu lên là có thể thấy ánh mặt trời chiếu trên mặt biển.

Gió biển ấm áp, mấy đứa trẻ nít ở trần đang chơi đùa với vỏ sò, nước da cũng giống như cha của chúng, đã sạm thành màu cổ đồng. Trên bãi cát đang có hai người trẻ tuổi sửa sang chiếc thuyền chài, mấy bà mẹ, bà già đang tu tập một chỗ vừa vá lưới vừa nói chuyện tầm phào.

Cái thôn chài chút xíu nơi đâu cũng tràn đầy vẻ an lạc, chẳng ai có thể ngờ được, trong ngày hôm nay, trong cái căn nhà gỗ này, mỗi chuyện xảy ra đều đã chấn động cả võ lâm.

Sở Lưu Hương đạp chân lên bãi cát mềm mại đi dưới ánh nắng mặt trời vào trong căn nhà gỗ, không chừng cái lúc đó cũng là cái lúc làm cho y kinh hãi và thất vọng nhất trong đời.

Trước giờ y chưa hề tin rằng thế giới này có chuyện người ta không cách nào có thể làm được, y cũng không tin thế giới này có người mình vĩnh viễn không thể đánh bại được. Bây giờ thì y đã tin được.

Bởi vì Sở Thiên Vương vốn không phải là một người. Bảy người lúc này vừa bước lên bãi cát đó, ăn mặt không những là y hết nhau, ngay cả thần tình dáng điệu thân hình cũng đều hoàn toàn như nhau. Trong bảy người đó, mỗi người đều có thể là Sở Thiên Vương, nhưng chẳng ai có thể phân biệt ra được ai là Sở Thiên Vương thật.

Cũng như ngôi mộ của Tần Thủy Hoàng vậy, Sở Thiên Vương cũng chuẩn bị sẵn cho mình sáu người hóa thân cho mình. Nếu không phân biệt ra được ai là Sở Thiên Vương thật, làm sao mà giết được y trong khoảnh khắc? Nếu không có cái cơ hội trong khoảnh khắc đó, thì vĩnh viễn không thể nào có cơ hội gì cả.

Bốn vị danh nhân trong võ lâm đến trước Sở Lưu Hương, lúc này cũng đều ở trong căn nhà gỗ.

Người đầu tiên Sở Thiên Vương tiếp kiến là một trung niên vai rộng ngực nở, mặt mày hồng hào, xem ra vô cùng tráng kiện, trong người hiển nhiên là đã từng

luyện qua Kim Chung Thiết Bối Sam công phu, không những vậy còn luyện đến mức không tệ chút nào, cả người y xem ra thì giống một tấm thuẫn bài làm bằng thép.

—Người chính là Lý Thuần?

—Đúng vậy, chính là tôi.

Thái độ của y trong cái trầm ổn còn đầy vẻ tự tin, cái môn công phu ngoại môn của y và chưởng lực ngoại gia ở Quang Trung một dây cơ hồ chưa hề gặp phải đối thủ, vì vậy giờ phút này tuy đối diện với một tay oai trấn thiên hạ là Sử Thiên Vương, y vẫn còn bảo trì được cái tôn nghiêm của mình.

—Tôi có một món hàng bảo tiêu qua chỗ Sử Tướng quân bị cướp mất.

Lý Thuần nói:

—Tôi lại đây lần này, chỉ cần Sử Tướng quân giữ công bằng cho.

—Người muốn ta giữ công bằng cho người?

Cái vị Sử Thiên Vương đang đưa người ta vào tường hững hờ hỏi y:

—Người cho ta được cái gì?

—Lý Thuần tôi trước giờ không có gì hay ho cả, chỉ có một người một mạng thôi.

Y đem theo đao. Một thanh khoái đao không cần phải rút ra cũng có thể thấy được là thanh bảo đao do danh gia luyện ra.

Người được Sử Thiên Vương tiếp kiến, không những có thể mang theo đao, vũ khí gì cũng có thể mang được vào cả. Bất kể là hạng người nào, bất kể là mang theo vũ khí gì, Sử Thiên Vương đều không hề màng tới.

Lý Thuần đột nhiên rút đao ra, mở tung vạt áo, xoay ngược tay chém một nhát vào ngực mình. Nhát đao đó y xác thực đã dùng rất nhiều sức, nhưng lưỡi đao bén nhọn kia bất quá chỉ để lại trên ngực y một cái dấu trắng trắng thế thôi.

—Tốt lắm, công phu Thập Tam Thái Bảo của người quả thật luyện đến mức không tệ.

Cái vị Sử Thiên Vương ngồi trong cái ghế thật lớn bỗng nói:

—Chỉ tiếc là ta chẳng muốn con người của người, cũng chẳng muốn lấy cái mạng của người.

Sử Thiên Vương vẫy vẫy tay:

—Niệm tình người cũng là một tay hảo hán lần này ta thả người ra, lần sau tốt nhất người đừng lại nữa!

—Tôi không đi được.

Lý Thuần gần giọng nói:

—Không lấy lại được hàng, tôi không thể nào đi được.

—Có phải người nhất định bắt ta phải giữ công bằng?

Sử Thiên Vương bỗng thở ra một hơi:

—Vậy thì ta hỏi người, người đã thấy trong giang hồ có lúc nào có chuyện công bằng bao giờ vậy?

Lý Thuần găm lên tức giận, múa đao nháy chồi lại, đao như lợi đình, ánh đao như điện. Y chém vào một vị Sử Thiên Vương khác, vị Sử Thiên Vương này chỉ dùng hai ngón tay kẹp cứng nhất đao đó.

Tách một tiếng, đao gãy làm đôi. Lưỡi đao gãy cắt nhẹ nhàng qua một cái, nhẹ nhàng lướt qua cái dấu chỗ Lý Thuần tự mình lúc nãy chém vào, cắt nhẹ xuống, máu tươi lập tức từ ngực y phun ra như suối.

—Người dùng sức chém xuống, không sao nhưng ta thì chỉ cắt nhẹ xuống một chút là cắt đứt ra ngay.

Sử Thiên Vương nhẩn nha nói:

—Người nói thử xem chuyện đó có công bằng hay không?

—Hiện tại, người cũng đã hiểu rõ thiên hạ vốn không có chuyện gì tuyệt đối công bằng.

Một vị Sử Thiên Vương khác nói:

—Người còn muốn công bằng gì khác không?

Lý Thuần mặt mày như tro tàn, bước lui từng bước một, y bước lui tới bước thứ năm, nửa lưỡi đao còn thừa trong tay y đã đâm vào trái tim.

Kim Chấn Giáp thì vẫn còn đang sống sờ sờ đó.

—Người đem lễ vật lại đã thu hết cả, chuyện người nhờ làm cũng có thể làm được.

Sử Thiên Vương nói:

—Đại ca của người là Kim Chấn Thông tuy là cựu giao của ta, trong bụng y trước giờ vẫn xem thường ta lắm, ta cũng biết, lần này người lại đây cầu cứu ta, ta

rất là cao hứng.

Y nói vậy, sáu vị Sử Thiên Vương kia cũng đều lộ vẻ khoan khoái y như vậy.

Kim Gia nhị công tử con nhà thế gia trước giờ hiển hách trong võ lâm Giang Nam lại cầu thân y, chuyện đó hình như làm cho y cảm thấy rất nở mặt nở mày.

Sử Thiên Vương hoành hành bốn bể hình như cũng rất chú trọng tới con nhà thế gia khác, điều đó đại khái cũng chính là lý do tại sao y nhất định muốn lấy cho được cái vị Công chúa đó.

Y cũng là con nhà thế gia, phụ thân và tổ phụ y đều là những danh hiệp trong giang hồ, chính y, danh tiếng cũng không nhỏ nhoi gì.

—Tại hạ là Hồ Khai Thụ, tiên tổ là Cổ Nguyệt Ly, tiên phụ là Hồ Tinh, trước giờ ở U Châu, lần này có đem theo lễ vật đến đây để bái kiến Sử tướng quân.

Sử Thiên Vương bật cười lên:

—Ta biết, ngươi khỏi cần phải đem cả gia phả nhà ngươi ra tường thuật, chuyện của ngươi ta đều biết rõ.

Cái vị Sử Thiên Vương đang ngồi chồm hổm trên giường nói:

—Lễ vật ngươi đem lại ta cũng đã xem qua.

—Sử tướng quân cũng phải đã nhận giùm cho?

—Dĩ nhiên là ta phải nhận.

Sử Thiên Vương cười lớn:

—Lễ vật quý trọng như vậy, nếu có người không nhận, người đó không phải là đáng đánh đòn lăm hay sao?

Hồ Khai Thụ cũng cười theo. Sử Thiên Vương bồng hỏi y:

—Ngươi có thấy chiếc thuyền đó không? Chính là chiếc thuyền bọn ta mới đi lúc nãy lại.

—Tôi thấy rồi.

—Đấy là chiếc thuyền rất tốt.

Sử Thiên Vương nói giọng đầy vẻ tán tụng và hài lòng:

—Ta có thể bảo đảm, chiếc thuyền đó còn tốt, còn nhanh nhẹn hơn xa cái vẻ bề ngoài của nó, không những vậy, nó còn chịu được sóng to gió lớn, trên thuyền lương thực nước uống cũng đầy đủ, ta còn có thể cho người hai tay hảo thủ nhiều kinh nghiệm nữa.

—Cho tôi?

Hồ Khai Thụ cảm thấy có chỗ hơi kỳ quái:

—Tại sao lại cho tôi?

—Người không muốn sống sót về tới U Châu sao?

—Muốn.

—Vậy thì người chỉ còn cách ngồi trên chiếc thuyền này mà về thôi...

—Đại soái đã đáp ứng cái chuyện đó cho tôi rồi?

—Chuyện gì? Ta đã đáp ứng người chuyện gì?

Sử Thiên Vương sa sầm nét mặt:

—Ta chỉ bắt quả đáp ứng với người, nể mặt người, ta nhận lễ vật đó của người, thế thôi.

Hồ Khai Thụ cười hết nỏi. Nhưng Sử Thiên Vương thì đang cười lớn:

—Hồ Khai Thụ, người cho ta là hạng người thế nào? Đi làm chuyện bất nhân bất nghĩa bán đứng bạn bè giùm cho người? Ta muốn làm những chuyện đó, thì cũng chỉ để cho ta, tại sao lại làm giùm cho hạng người ti bỉ vô sỉ như người?

Sử Thiên Vương đang ngồi chồm hồm nơi giường bỗng găm lên như cọp:

—Người còn không cút đi mau?

Hồ Khai Thụ đang thoái lui từ từ. Bởi vì y biết bất kể y có nhanh thế nào, cũng nhanh không bằng Sử Thiên Vương và Bạch Vân Sinh. Y thoái lui từ căn nhà lớn đã sặc mùi máu tanh, thoái ra ánh mặt trời đang chiếu.

Mặt trời xán lạn, mặt biển xanh rì. Máy bà dì và mấy mẹ vợ còn đang vá lưới cá bị hư hỏng, áo quần bị rách của chồng con, anh em, mấy đứa con nít ở trần đang còn đùa nghịch với mấy vỏ sò đủ màu sắc trên bãi cát cạnh bọn họ.

Hai người trẻ tuổi đang sửa sang lại chiếc thuyền bây giờ đã đi đâu làm chuyện gì khác rồi.

Sử Thiên Vương và người nãy giờ vẫn kề cận bên cạnh họ là Bạch Vân Sinh vẫn còn đang ở hết trong căn nhà gỗ, không hề có ý gì rượt theo cản trở y.

Hồ Khai Thụ phấn chấn tinh thần lên.

... Chỉ cần y sống sót lên được thuyền đó, y sẽ còn sống sót về nhà.

Chuyện đó không có gì khó cả.

Chiếc thuyền đó vẫn còn neo ở bờ biển, cách y chỉ bất quá có hai ba chục trượng là cùng.

Trong cái khoảng cách đó, chẳng còn ai có thể cản trở được y. Làm sao y để cho cái cơ hội đó thoát khỏi tay?

Nước triều đã xuống từ lâu, cát trên bờ cũng đã bị hong khô hết, đạp chân lên rất có nhiều sức.

Hồ Khai Thụ dùng chân dậm xuống, chân trái dùng gót, chân phải dùng mũi, hai lực lượng phối hợp nhau, người y đã bay bổng lên, lấy khinh công của y ra mà nói, chỉ cần năm ba cái nhấp nhô là đã lên đến thuyền.

Không ngờ chính lúc thân hình của y đang bốc lên, bỗng có một đám vỏ sò đủ màu sắc bay ào lại. Vỏ sò là từ trong tay của mấy đứa bé ném lại, đem theo tiếng xé gió làm như là những mũi tên nhọn đang bay lại vậy.

Hồ Khai Thụ còn chưa hết sức, y búng ngược người, dùng sức tá sức, lại búng thêm cái nữa.

Chính lúc y búng ngược người đó, bầu trời phẳng phất hình như tối lại, phẳng phất như có đám mây đen che hết ánh mặt trời.

Trời cao thăm thẳm trong vắt, làm gì có đám mây vào đó?

Che ánh mặt trời trước mắt y chỉ bất quá là một tấm lưới cá. Một tấm lưới cá thật là lớn.

Tấm võng lưới là từ trong tay mấy bà già, mấy mẹ vợ quăng ra, làm như là một cụm mây đen thật, đường thoái lui của Hồ Khai Thụ trái phải trước sau đều đã bị tấm lưới bao trùm lấy. Y hoàn toàn không còn cách nào tránh né đỡ gạt gì được.

Chiếc thuyền đang ở trước mắt đã biến thành xa xôi chân trời.

Chính ngay lúc đó, bỗng có một tia sáng bay lại, đâm lũng đám mây đen, đâm phá tấm võng lưới ra.

Trời cao thăm thẳm trong vắt, làm gì có tia chớp gì được, tia chớp ấy chỉ bất quá là ánh kiếm.

Ánh kiếm lóe sáng rực rỡ làm sao, kiếm phóng ra nhanh quá, kiếm là từ trong tay Tư Đồ Bình phóng ra, Tư Đồ Bình này giờ vẫn ngồi yên tĩnh nơi đó. Y ngồi đó yên tĩnh như mặt đất mênh mênh, y xuất thủ ra, thanh kiếm của y biến thành nhanh như chớp xẹt.

Không ai ngờ được y bỗng xuất thủ, Hồ Khai Thụ cũng không ngờ tới.

Tấm võng bị phá vỡ ra, Hồ Khai Thụ xuyên qua, chiếc thuyền đang xa vờlân chân trời kia lại gần gũi trước mắt.

Có điều Tư Đồ Bình cũng đột nhiên xuất hiện ra trước mắt y, một gương mặt trắng trẻo, một cặp mắt lạnh lùng, một thanh kiếm bén ngọt.

Sống chết chỉ trong một hơi thở, Hồ Khai Thụ còn biết nói gì hơn với y? Nhiều lắm chỉ bất quá một tiếng cảm ơn.

Lại càng làm người ta không thể ngờ được là y nói cái tiếng đó thành ra lầmlẫn, bởi vì chính lúc y đang thốt ra tiếng cảm ơn, Tư Đồ Bình đang nhìn y bằng cặp mắt lạnh lùng đã đâm cho y một nhát thấu tim.

Tư Đồ Bình lại ngồi xuống, ngồi yên tĩnh trên cái ghế y vừa ngồi lúc nãy, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Chỉ tiếc là không ai có thể phủ nhận chuyện đã xảy ra rồi, không những vậy còn là chuyện không ai có thể hiểu cũng không thể giải thích được.

... Y cứu Hồ Khai Thụ rồi, tại sao lại dùng kiếm giết chết Hồ Khai Thụ nữa?

—Tư Đồ Bình.

Cái vị Sử Thiên Vương nãy giờ giống như một người gỗ đứng một góc xa xa, từ cái góc đó không những có thể thấy được từng động tác của mỗi người, còn có thể thấy được mặt biển.

—Người chính là tay kiếm khách mới lên sau này được người ta xưng tụng là đệ nhất cao thủ?

—Không thể xem là đệ nhất, nhưng cũng không thể xem là đệ nhị.

Tư Đồ Bình nói:

—Đệ nhất và đệ nhị với nhau, phân biệt chỉ bất quá trong khoảnh khắc thế thôi.

—Nói quá hay.

—Tôi nói không hay tí nào, tôi chỉ nói thật tình thôi.

—Người lại đây xin đầu nhập ta?

—Tôi không phải đầu nhập ông, tôi đầu nhập biển.

—Biển còn lạnh lùng tàn bạo hơn ta.

—Tôi biết.

Tư Đồ Bình nói:

—Chính vì tôi biết, mà tôi mới làm vậy.

—Tại sao?

—Bởi vì biển vô tình, sóng gió trên mặt biển là khôn dò, cũng như kiếm vậy.

Tư Đồ Bình nói:

—Chỉ có ở trên biển, kiếm pháp của tôi mới tiến triển được.

—Cái lối suy nghĩ của người không sai tí nào, nhưng lúc này người đã làm sai.

Sử Thiên Vương hững hờ nói:

—Nếu một người, mà chết đi rồi, kiếm pháp của y chẳng còn có thể nào tiến triển nữa.

—Tôi biết.

—Trên mặt biển, kháng cự lại ta là chỉ còn đường chết.

—Tôi biết.

—Người cũng biết ta muốn giết Hồ Khai Thụ, tại sao người muốn cứu y?

—Y cũng học kiếm, tôi không thể nào mắt nhìn y chết dưới tay đàn bà con nít.

Tư Đồ Bình nói:

—Tôi giết y, chỉ vì y đã phải chết chắc, đã phải chết rồi, thì chi bằng chết dưới lưỡi kiếm của tôi.

—Còn người?

Sử Thiên Vương hỏi:

—Nếu người muốn chết, người tình nguyện chết về tay ai?

Tư Đồ Bình lạnh lùng nhìn y, nhìn một hồi vào bọn họ, nhìn thật lâu rồi bỗng cười:

—Ông không xứng đáng hỏi tôi câu đó, tất cả các ông đều vậy.

—Tại sao?

—Bởi vì các ông chẳng dám thừa nhận mình là Sử Thiên Vương.

Sử Lưu Hương đang bắt đầu lo lắng dùm cho người trẻ tuổi quật cường mà to gan này.

Y cũng tin rằng trước giờ chưa hề có ai dám vô lễ như vậy trước mặt Sử Thiên Vương.

«Trên mặt biển, kháng cự lại Sử Thiên Vương chỉ còn đường chết.»

Câu nói đó không sai tí nào.

Nào ngờ Sử Thiên Vương lại cười cười nói:

—Được, giỏi lắm, người có thớ lắm, nếu ta giết người, ta còn xem là Sử Thiên Vương thế nào nữa, còn ai chịu vì ta mà liều mạng nữa?

Y tha cho người trẻ tuổi này, y còn nạt người trẻ tuổi này nữa.

Sử Lưu Hương bỗng nhiên cảm thấy có chỗ hoài nghi trong lòng.

Sử Thiên Vương có phải là người tàn bạo hung ác như trong truyền thuyết không?

Cái thế giới này ai cũng chân chính hiểu được y đâu, cũng như chẳng ai có thể phân biệt được người nào chân chính là Sử Thiên Vương vậy.

—Sử Hương Soái.

Sử Thiên Vương bỗng dùng thái độ thật là cung kính đối với Sử Lưu Hương, ngôn từ cũng rất văn nhã, làm như đã biến thành một con người khác vậy.

—Tài của Hương Soái quán tuyệt thiên hạ, danh tiếng của Hương Soái ai ai cũng đều nghe qua, không biết Hương Soái lại đây có điều chi dạy bảo?

—Sử tướng quân nói chuyện quá khách sáo.

Sử Lưu Hương cười khổ:

—Thật tình tôi cũng nên nói vài lời để nghe một chút, chỉ tiếc là tôi nói không được.

—Tại sao?

—Bởi vì cái ý tôi lại đây chẳng có gì hay ho cả.

—Sao?

—Tôi tính lại đây giết ông.

Sử Lưu Hương thở ra:

—Chỉ tiếc là hiện tại tôi không thể nào không thay đổi chủ ý được.

—Tại sao?

—Bởi vì tôi chẳng thể nào phân biệt được ai là người tôi muốn giết.

Sử Thiên Vương cũng thở ra:

—Tôi hiểu ý của Hương Soái lắm, đây quả thật là chuyện làm người ta đau đầu quá, tôi tin là nhất định còn có rất nhiều người khác cũng giống như Hương Soái vậy, cũng sẽ vì chuyện này mà đau đầu không thể tả được.

—Sử tướng quân làm vậy, không phải là muốn người ta đau đầu sao?

Sử Thiên Vương lại cười lớn lên:

—Đau đầu là chuyện nhỏ, mất đầu là chuyện lớn, để bảo toàn cái đầu của mình, tôi chỉ còn cách làm vậy thôi.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

—Cái điểm đó không biết Hương Soái có đồng ý không?

—Tôi đồng ý.

Sở Lưu Hương nói:

—Trong hoàn cảnh như vậy, chẳng ai có thể nói ông làm vậy là không đúng.

Ánh mắt Sử Thiên Vương loang loáng:

—Vậy thì Hương Soái tính chuẩn bị làm gì bây giờ?

Không ai biết hiện tại Sở Lưu Hương nên làm gì, ngay cả Sở Lưu Hương cũng không biết được. Y đã từng nhiều phen bị hãm trong khốn cảnh, lần nào y cũng tìm được cách thoát thân, có điều lần này lại không giống như vậy.

Lần này y ở trên một hoang đảo bốn bề là biển cả, lần này ngay cả đối thủ chân chính của y là ai, y cũng còn không biết.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu sờ mũi mình:

—Tôi có thể tìm cách xông ra trước, rồi cũng có thể liều mạng với ông một phen.

Y cười khổ:

—Chỉ tiếc là những cách này không hay ho gì cả.

—Hương Soái còn có chủ ý gì khác hay ho nữa không?

—Không còn gì cả.

Sử Thiên Vương mỉm cười:

—Tôi thì có một chủ ý.

—Chủ ý gì?

—Tại sao chúng ta không kêu người đem lại vài chục thùng rượu ngon, uống một phen cho đã rồi tính sau.

Sở Lưu Hương cũng cười theo:

—Nghe ra cái chủ ý này quả thật không dở tí nào.

Do đó bọn họ bắt đầu uống, uống không ngừng. Bọn họ uống thật tình cũng không ít.

Đang lúc say mà chưa say lắm, Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra có Hắc Trúc Can và Tiết Xuyên Tâm cũng đang ở trong bọn. Y đang tính chào hỏi bọn họ, nhưng hình như bọn họ chẳng còn ai nhận ra y.

Một đứa bé gái nhỏ y chưa hề gặp mặt bao giờ đang kéo áo y, cầu khẩn y lại quán nhà nó chiếu cố giùm.

—Nhà con không những có cơm còn có rượu, còn có tôm cá lớn thật lớn.

Cô bé mặt mũi thật là đáng thương tội nghiệp, đôi bàn tay tí xiu của nó cơ hồ muốn kéo rách cả y phục của Sở Lưu Hương, xem ra quán hàng của cô bé quả thật rất cần một người khách rộng rãi như Sở Lưu Hương lại chiếu cố, Sở Lưu Hương chỉ còn nước để cô bé kéo đi, kéo đến một chỗ nhà chài lưới đổi tạm thành một quán ăn nhỏ.

Cái quán đó quả thật là cần người ta lại chiếu cố. Bởi vì nơi khác làm ăn phát đạt đông khách, thì nơi này ngay một người khách cũng không có. Sở Lưu Hương thở ra, làm ăn không phát đạt, đồ ăn làm ra thông thường chắc cũng không được ngon lành. Chỉ tiếc là y đã đến đây rồi:

—Quán của các người ở đây có cá gì? Ta muốn làm canh một con, chiên một con, nướng một con nhắm rượu.

Đứa bé gái nhỏ đang lúc lắc đầu:

—Chỗ này của con không có cá, cũng không có rượu.

Cô cười khúc khích:

—Lúc nãy con gạt chú đấy.

---- oOo ----

Ánh tịch dương như lửa, mặt biển như lửa, nước biển phẳng phất như đã nhuộm thành màu đỏ, xem ra như rượu bồ đào đỏ sệt.

Sở Lưu Hương đã tỉnh lại. Lúc tỉnh lại tuy không ở bên bờ dương liễu, nhưng cảnh sắc bên bãi cát vàng trắng lệ mênh mêng.

Bạch Vân Sinh lại đó từ lúc nào không rõ.

—Ông đã tỉnh lại?

Một người bất kể là uống say bao nhiêu cũng có lúc tỉnh lại.

Sở Lưu Hương nói:

—Tôi đã say, vì vậy tôi sẽ tỉnh.

—Vậy... còn người không say thì sao?

Bạch Vân Sinh mỉm cười hỏi:

—Người chưa say có phải sẽ chưa tỉnh?

—Đúng vậy.

Sở Lưu Hương nói như là thật:

—Cái thế giới này quả thật có nhiều chuyện đều là như vậy.

Thái độ của Bạch Vân Sinh cũng rất nghiêm trang:

—Đúng vậy, quả thật là vậy.

—Sử Thiên Vương có phải đã đi rồi không?

Sở Lưu Hương bỗng hỏi:

—Ngọc Kiếm Công chúa có phải đã đem lại chỗ của y không?

—Đúng vậy.

Bạch Vân Sinh nói:

—Hôn lễ của bọn họ cũng sẽ trong vòng hai ngày thôi.

Sở Lưu Hương nhìn ra ráng chiều đã dần dần nhạt ở chân trời xa xa, một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

—Tôi không thể cản trở Ngọc Kiếm Công chúa, tôi cũng giết không được Sử Thiên Vương, lần này, tôi thất bại đáo để.

Y hỏi Bạch Vân Sinh:

—Ông có biết đây là lần đầu tiên tôi thất bại không?

—Tôi có thể nghĩ tới được.

Sở Lưu Hương nhìn y một hồi thật lâu, bỗng cười nói:

—Vậy thì tôi nói cho ông biết, một người có lúc thưởng thức mùi vị thất bại một lần, cũng không phải là điều gì không tốt.

—Tôi biết.

—Ông biết thật sao?

—Một người chưa từng bị bại, làm sao sẽ thắng được?

Bạch Vân Sinh nói:

—Trên đời này không phải rất nhiều chuyện đều là như vậy sao?

Thuyền đã chuẩn bị xong xuôi.

—Tiễn quân ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, hôm nay chia tay, sau này sẽ có ngày gặp lại.

Bạch Vân Sinh nắm chặt tay của Sở Lưu Hương:

—Ông bảo trọng lấy thân...

Sở Lưu Hương mỉm cười:

—Ông yên tâm, tôi nhất định không vì thất bại mà đến nỗi đau lòng nháy xuống biển đâu.

---- oOo ----

Chỗ chiếc thuyền chài lớn áp vào, vốn là một thôn chài rất bận rộn, có điều, hôm nay nơi đây là nhiệt náo hơn bình thường rất nhiều, nhà cửa đều bày đầy chỗ quán ăn nhỏ, mỗi quán ăn làm ăn cũng rất phát đạt, người lại ăn tuy đều ăn mặc theo kiểu thuyền biển, nhưng Sở Lưu Hương vừa liếc mắt qua là đã thấy ra ngay, hơn quá nửa trong đó đều không phải là dân sinh sống bằng nghề chài lưới. Nơi đây chắc chắn lại có chuyện gì kỳ quái sắp xảy ra, có điều Sở Lưu Hương hiện tại không còn tâm tình đâu đi xen vào chuyện người khác.

Sở Lưu Hương cười khổ. Một người xui xẻo như vậy rồi, thật là chuyện gì kỳ kỳ cổ quái, y cũng đều có thể đụng vào được. Phía sau quán ăn nhỏ, từ trong phòng có song cửa hạ xuống, có một người vừa cười vừa nói:

—Mấy hôm nay, chắc là ngày nào ông cũng ăn cá, không lẽ ông còn ăn chưa ngán sao?

Bà ta hỏi Sở Lưu Hương:

—Không lẽ ông không muốn ăn chút vịt quay, đùi chiên, gà nắm đông cô?

Sở Lưu Hương lại ngẩn mặt ra. Giọng nói của người đó bên cạnh y, cái giọng y đã nghe qua rồi là không bao giờ quên được.

—Đỗ tiên sinh, bà đấy sao?

Căn nhà nhỏ thô lậu đã được chùi rửa không một tí bụi, Đỗ tiên sinh trước giờ vốn rất sạch sẽ, thanh khiết. Trên chiếc bàn gỗ còn có một bình đựng hoa có đóa sơn trà tám cánh màu trắng đang nở rộ, phong tư của Đỗ tiên sinh vẫn còn ưu nhã như thuở nào.

—Hương Soái nhất định không ngờ rằng tôi ở nơi đây.

Nụ cười của bà ta như một đóa sơn trà.

—Có điều tôi thì vẫn cứ mãi hy vọng Hương Soái sẽ lại.

—Thật ra tôi phải nghĩ ra được từ lâu, thấy mặt Tiết Xuyên Tâm lúc đó, tôi đã phải nghĩ ra ngay mới phải.

Những đám người lạ mặt ở trong khu rừng, dĩ nhiên đều là người do bà ta đem lại, và vì để cung cấp thức ăn cho bọn họ, cái thôn nhỏ này mới bỗng dưng nhiệt náo lên.

—Nhưng Đỗ tiên sinh lại đây có chuyện gì?

—Tôi đang chờ tin tức.

—Tin tức gì?

Đỗ tiên sinh tránh né không trả lời vào câu hỏi, bà ta chỉ thở ra:

—Chỉ tiếc là Hồ Thiết Hoa đã đi mất rồi, cũng không biết là nóng ruột muốn đi uống rượu hay là nóng lòng muốn đi kiếm ông, vừa đưa Công chúa lên thuyền, y đã đi mất tăm mất dạng không thấy đâu nữa.

—Công chúa đã lên thuyền, hiện tại không chừng đang ở trong lòng của Sử Thiên Vương... cái vị Sử Thiên Vương nào nhỉ?

Sở Lưu Hương không muốn nhắc đến những chuyện đó, trái tim của y đang nhói buốt, chỉ có một điều an ủi duy nhất của y là...

—Giang hồ người ta truyền thuyết có chỗ không thật đâu, Sử Thiên Vương không hề là một kẻ thô bạo hung ác tàn nhẫn như truyền thuyết đã nói.

—Sao?

—Đấy là chính mắt tôi trông thấy, tôi không thể không nói cho bà biết.

Đỗ tiên sinh cười nhẹ lên một tiếng:

—Có điều ông có từng nghĩ qua, đấy không chừng chỉ bất quá là y cố ý làm bộ như vậy cho ông thấy?

Giọng nói của bà ta càng lạnh lùng hời hợt:

—Rõ ràng là y có thể giết ông, nhưng y ngược lại thả ông về đây, không chừng chỉ bất quá là vì muốn ông nói vài lời tốt đẹp cho y trước mặt đồng đạo giang hồ.

Bà ta lại nói:

—Trong giang hồ còn ai nhiều bạn bè hơn Sở Hương Soái? Còn ai lời nói có thể tin cậy được bằng Sở Hương Soái?

Đỗ tiên sinh cười nhạt:

—Sử Thiên Vương tìm được một người như Sở Hương Soái đây đi tuyên dương thanh danh của mình thật là phúc khí cho y.

Trái tim của Sở Lưu Hương bắt đầu chìm xuống, ngoài thôn lại nghe tiếng hoan hô ồn ào lên, làm như sóng triều vậy, từ bờ biển truyền lại.

Ánh mắt của Đỗ tiên sinh cũng sáng rực lên.

Đứa bé gái tội nghiệp đáng thương đó đang nhảy như một con chim nhỏ bay lại, vừa thở vừa nói:

—Tin tức đã đến, Công chúa đã đắc thủ, đêm hôm trước đã cắt lấy đầu Sử Thiên Vương!

Chính trong cái khoảng khắc đó, bao nhiêu chuyện từ trước đến giờ bỗng nhiên nổ tung ra trong lòng của Sở Lưu Hương như một cây pháo bông.

... Ai mà giết được Sử Thiên Vương? Còn ai phân biệt được người nào là Sử Thiên Vương thật? Chỉ có người vợ của y. Không có người đàn ông nào lại chịu để cho người đàn ông khác làm giùm cho y cái chuyện động phòng hoa chúc của mình. Đấy chính là lý do tại sao Ngọc Kiếm Công chúa nhất định phải lấy Sử Thiên Vương, cái mục đích chân chính tại sao cô phải lấy y. Vì vậy cô mới đem thân mình dâng hiến cho người cô chân chính yêu thương, vào cái đêm hôm trước lúc cô khởi hành.

Căn nhà nhỏ bên cạnh hồ, ánh trăng trên hồ, cái đêm vĩnh viễn triền miên không bao giờ quên được, cái người ráng nhịn được trong lòng nỗi đau đớn xót xa, đi xả thân cho người khác, cái mảnh trăng lưỡi liềm cong cong màu đỏ như máu đó, bây giờ đã tan biến đi như một ngôi sao vừa xẹt qua.

Trái tim Sở Lưu Hương nổ tan tành như xác pháo. Đổ tiên sinh thì đang nắm chặt tay y:

—Chúng ta đã thành công rồi, rốt cuộc chúng ta cũng đã thành công, mọi người bao nhiêu là công lao bỏ ra đều không bị lãng phí.

Bà ta bóp chặt lấy tay Sở Lưu Hương:

—Tôi biết ông vốn cứ nghĩ là nhất định kỳ này mình đã thất bại đáo đẽ, nhưng lần này ông cũng không hề bị thất bại, người thất bại là Sở Thiên Vương.

Sở Lưu Hương lạnh lùng nhìn bà ta, lạnh lùng, lạnh lùng nhìn một hồi thật lâu, rồi dùng một cái giọng cơ hồ như hoàn toàn không một chút tình cảm nào để nói:

—Đúng vậy.

--- Hết ---